

Ἀνημμένος, καίων πολλαχ. : Φοῦρνος ἀναφτός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) Καντήλι ἀναφτό αὐτόθ. Ἀναφτός λαμπρός (φλόξ) Λακων. Ἀναφτὴ φωτιά Μάν. || Ἄσμ.

Λαύρα μου κι ἀναφτὴ φωτιά | μὲ ξύλα καλοκαιρινὰ
ποῦ μ' ἔκαψε κι ὅλο μὲ καίει

(ἐκ μοιρολ.) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 309 (ἐκδ. Wagner σ. 133) «... κυρία μου μεγάλη, | λαμπάδα εἶσαι ἀναφτὴ μὲ δίχως μανουάλι». Συνών. ἀναμμένος (ιδ. ἀνάφτω Α 1), ἀντίθ. ἀναφτος, σβησμένος (ιδ. σβήνω).

ἀναφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Σῦρ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνεπίκαυστος) Αἰν. Περίδ. Δημητρ. ἀναφτους Μακεδ. ἀναφτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναφτός τοῦ ἀρχικτοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναπτος = ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίση, ἀναφής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἀνημμένος, ἐσβεσμένος ἐνθ' ἀν. : Ἀναφτο καντήλι Λεξ. Δημητρ. Λάμπα - φωτιά ἀναφτη Σῦρ. Λυχνάρι ἀναφτο Μάν. Ἀναφτον φουρνὶν - φωτιά - λεχνάριν Κερασ. Συνών. σβησμένος (ιδ. σβήνω), ἀντίθ. ἀναμμένος (ιδ. ἀνάφτω Α 1), ἀναφτός.

ἀναφτουρίζω ΑΚυριαζ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 180

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀλεθουρίζω, γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φεγγουρίζω κτῶ.

Παρουσιάζω ἀσυνήθη κίνησιν : Ποίημ.

Τῇ νύφῃ θὰ περάσουνε | κ' ἡ ρούγα ἀναφτουρίζει.

ἀνάφτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. ἀνάφτου βόρ. ιδιῶμ. ἀνάτ-τω Ἀπουλ. ἀλάφτω Κεφαλλ. ἀνάβω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀνάβου πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀνάφου Μακεδ. (Σνίχ.) Τσακων. ἀνάβω Κύν. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. ἀνάβου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Λέσβ. ἀνάβω Κύπρ. ἄφτω Ἀπουλ. (Καστριν. Καλημ. Στερνατ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄντ-τω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄφκω Ἀστυπ. Μετοχ. ἀναφτούμενος Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνάπτω.

Α) Μετβ. 1) Θέτω πῦρ, ἄπτω, ἀνάπτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καστριν. Καλημ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. : Ἀνάφτω τὴ φωτιά - τὸ δαδί - τὸ λύχνο - τὴ λάμπα - τὰ ξύλα - τὸ φοῦρνο - τὸ ἡλεκτρικὸ - τὸ φῶς κττ. κοιν. Ἀνάβω τὴν ἐκκλησιὰ - τὴν Παναγιά - τοὺς ἀγίους (βραχυλ. ἀντὶ τοῖς καντήλες - τὰ κεριά τῆς ἐκκλησιᾶς κτλ.) Ἀ γουναῖκα ἐνὶ ἀνάφα τὸ λυχνούτι - τὸ φοῦρνο - τὰ κᾶβα (ἡ γυνὴ ἀνάπτει τὸν λύχνον - τὸν φοῦρνον - τὰ ξύλα) Τσακων. Ἐξάκαμε τζ' ἀνάβαμε τούρ ἀγίου (ἐπήγαμεν καὶ ἀνάψαμεν κηρία εἰς τοὺς ἀγίους) Τσακων. || Φρ. Ἀναψε - σβῆσε (ἐν ἀκαρεῖ, τάχιστα. Πβ. συνών. φρ. ἄψε - σβῆσε) πολλαχ. Θὰ τοὺν ἀνάψου ἕνα κηρὶ (θὰ τὸν διαβάλω) Μακεδ. (Σέρρ.) Γλέντι δὲ θὰ δοῦμε, ἂ δὲν τοῦ τ' ἀνάψουμε κι αὐτουνού τὰ καντήλια (ἂν δὲν κάμωμεν καὶ τοῦτον νὰ εὐθυμήσῃ) Ἀ Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 215. Τοῦ ἀναψε μὲ δουφεκὰ (βραχυλ. ἀντὶ ἀναψε τὸ τουφέκι καὶ τοῦ ἔρριξε μὲ δουφεκὰ) Πελοπν. (Μάν.) Τοῦ τὴν ἀναψε ἀποπίσω (τὸν ἐπυροβόλησεν ἐξόπισθεν) Μύκ. Θὰ σοῦ ἀνάψω κάμμιὰ! (θὰ σὲ ραπίσω. Συνών. φρ. θὰ σ' ἀστράψω κάμμιὰ, θὰ σοῦ σκάσω κάμμιὰ) Σῦρ. || Παροιμ. φρ. Ἀνάβ' φουτιὰ χονεῖς ξύλα (διὰ ραδιουργιῶν προκαλεῖ ἐριδας) Αἰτωλ. Ἀναψε κερὶ καὶ βρές με (ἐπὶ τοῦ

ἀπειλοῦντος ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ κρυφίως) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Παροιμ.

Ἀναφτε τὸ λυχνάρι σου προτοῦ νὰ σ' εὕρ' ἡ νύχτα (νὰ προνοῇς ἐγκαίρως δι' ἕκαστον ζήτημα) Σίφν. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἄγγελος νὰ σ' ἔπλασε καὶ δὲν ἔχεις ψεγάδι, νὰ τὸν καπνίζω μετζουβὶ καὶ νὰ τ' ἀνάφτω λάδι ;

(μετζουβὶ = μοσχολίβανον) Ρόδ.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ βρένιμοι πριχοῦ θεν-νὰ μισοσέφουν ἀνάβκουν τὰ φανάρια τοὺς ὁμπρὸς διὰ νὰ βλέπουν Κύπρ.

Σήκω, βάγια, ἄναφ' τὸ κερὶ, ἀναψε τὸ λυχνάρι Ζάκ. Συνών. ἀνακαρώνω (Π) Β 1. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἐκπέμπω φλόγα, καίομαι, ἀνάπτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Ἀνάφτει ἡ φωτιά - ἡ λάμπα - τὸ ἡλεκτρικόν. Ἀναψε ὁ κόσμος ἀπὸ τοῖς ἀστραπῆς - τοὺς πυροβολισμούς. Ἀναψε τὸ μαγαζὶ - τὸ σπίτι κττ. (ἐξεργάσῃ ἐν αὐτῷ πυρκαϊά). Κάβρουνα - καντήλια - φῶτα ἀναμμένα κοιν. Δύο κανδήλαι ἄναμναι Καλημ. || Φρ. Ἀναψε τὸ τουφέκι - ὁ πόλεμος - ὁ καβγάς - τὸ γλέντι - τὸ παιγνίδι - τὸ τραγούδι - ἡ δουλειὰ (ἐξήχθη εἰς ἀκμήν, ἐκορυφώθη) κοιν. Ἀνάψανε τὰ καντήλια του (ἔγινε καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς) σύννηθ. Ἀνάψαν οἱ ποδγές της (ἐπὶ γυναικὸς ἡ ὁποία δεικνύει ἀνησυχίαν, δραστηριότητα καὶ σπουδὴν, οἰονεῖ τρέχει ὥς ἐάν ἐκαίοντο τὰ ἐνδύματά της) Σῦρ. Λεξ. Βλαστ. 495. Τὸ σπυρὶ ἀνάβει (εἶναι πολὺ ἐρεθισμένον) αὐτόθ. 395. Ἀναμμένο χρέος (τὸ μὴ ἐξοφληθὲν) Ἡπ. Ἀναμμένη φωτιά (ἐπὶ τοῦ ἐξ αἰδοῦς κατερύθρου) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ἀναψ' οὐ γιαιός, κήκων τὰ ψάρια (ἐπὶ τῶν φυσικῶς ἀδυνάτων) Μακεδ. (Πάγγ.) || Ἄσμ.

Δὲ μ' ἔκαψες μὲ τὴ φωτιά ν' ἀνάψω καὶ νὰ σβήσω, μὰ μ' ἔκαψες μὲ τὸ σεβὰ καὶ πῶς θὰ δαγμαδίσω ;

Κρήτ.

Σταθῆτε σεῖς, μαῦρα βιολιά, καὶ σεῖς, μαῦρα λαγοῦτα, 'ς τοῦ πεθεροῦ μου τὴν αὐλὴ βλέπον φανάρι ἀνάβγει

Κύμ. — Ποίημ.

Μοναχὰ τὸ βράδυ βράδυ

οἶντα βασιλεύη ὁ ἥλιος, οἶντα ἀνάβωνται τ' ἀστέρια

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,42. Συνών. ἀνακαρώνω (Π) Α 1 β, ἄφτω, κορώνω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναφτός. Τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. ἀναμμένο οὐς., ἀτμόπλοιο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰστιοφόρον Παξ. : Πάει μὲ τ' ἀναμμένα (ὑπηρετεῖ ὡς ναύτης εἰς τὰ ἀτμόπλοια). 2) Μεταφ. ἐξάπτω, ἐξεγείρω, διεγείρω Ἀθῆν. — ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 217 : Μᾶς ἀναψε κ' ἔφυγε Ἀθῆν. || Ποίημ.

Περ' ὅσοτερο ἀπὸ μὲ ἀνοιξὶ τὸν ἔρωτά μου ἀνάφτει τοῦ χινοπώρου τ' ἄγγισμα 'ς τὰ ὥραϊα σου μαλλιά

ΜΜαλακάς. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 345 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 198) «δὲ πῶς μοῦ ἐνάψα τὴν καρδιά, δὲ πῶς μ' ἐθανατώσα». Καὶ ἀμτβ. ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι σύννηθ. : Αὐτὸς ἀνάβει μὲ μᾶς - μὲ τὸ τίποτα σύννηθ. Ἀνάφτω ἀπὸ ἀγάπη - ἀπὸ ζήλεια Λεξ. Δημητρ. Σὰν τ' ἐπιασι ἀπ' τὰ β'ζιά ἀναψι (κατελήφθη ὑπὸ μανίας ἐρωτικῆς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Ἀναψι τοῦ τσιφάλι τ' (ἐμέθυσε) Λέσβ. Αὐτὸς τὰ 'χ' ἀναμμένα (εἶναι μεθυσμένος) Σάμ. || Ἄσμ.

Μὴ μὲ τηρᾷς κατάμματα, γιὰτὶ μ' ἀνάφτει ὁ πόνος, μ' ἀνάφτει κ' ἡ κακὴ πληγὴ καὶ δὲ μὲ βρίσκ' ὁ χρόνος

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μαλάλ. Χρον. 130,13 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ἀκούσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν περὶ αὐτῆς λόγον ἀνήφθη». β) Κινῶ τινα εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, παροργίζω Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μέγαρ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. : Τὸν ἀναψα μὲ αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶπα Λεξ. Πρω. Τὸν ἀναψαν οἱ βρι-

σιές σου Λεξ. Δημητρ. *Μὲ ἀναφαν τὰ λόγια σου Λεξ.* Ἐλευθερουδ. *Μὴ μ' ἀνάβης Μέγαρ.* Ἀναψι ἢ δίψα τοῦ σι' χειῶ Ἡπ. || Φρ. *Μὴ μ' ἀνάφτης τὰ κοντάβια (μὴ μ' ἐρεθίζης) Ἡπ.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατσειγγρίζω. Καὶ ἀμτβ. ἐξοργίζομαι σύννηθ. : Ἀναψα μόλις τὸν εἶδα σύννηθ. Ἡρθε ἀναμμένος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Συνών. θυμώνω. 3) Κάμνω ν' ἀναζήση τὸ ὄνομα θανόντος προσώπου δίδων αὐτὸ εἰς βαπτιζόμενον παιδίον Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀναφαν τ' ὄνομα τοῦ πάππου Λεξ. Δημητρ. Ἀπόψι θ' ἀνάνου τ' ὄνομα τ' πατέρα μ' Ἡπ. Συνών. ἀναστένω 2 γ.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποκτῶ μεγάλην θερμότητα, θερμαίνομαι πολὺ ἢ πυρακτοῦμαι κοιν. : Ἀνάβει ἢ γῆς τὸ καλοκαίρι. Ἀναψε ὁ μύλος καὶ δὲν κόβει. Ἀναψε ἀπὸ τῆς ζέστη - τὸν πυρετὸ κοιν. Ἀναψε τὸ στόμα μου ἀπὸ τῆς δίψας. Ἀναμμένο σίδερο σύννηθ. Ἀνάβγει ὁ κόσμος (ἐνν. ἀπὸ τῆς ζέστη) Ἀπύρανθ. Ἀνάβγει τὸ κούτελό του (ἐνν. ἐκ τοῦ πυρετοῦ) αὐτόθ. || Φρ. Ἀνάφτουν ἢ ἀνάβουν τὰ αἵματά μου (ὀργίζομαι) σύννηθ. Ἀνάφτει τ' ἀπαλὸ μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἀπαλὸ = κεφαλὴ) Σῦρ. Ἀναψε καὶ κἀκε (ἐξωργίσθη σφόδρα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀνακαρώνω (II) **A 1**, ἄφτω, κορώω. Μετοχ. ἀναμμένους = κἀθιδρωσ Μακεδ. (Καταφύγ.) : *Μὴν πῖθ' ἀναμμένους νιρό.* 2) Πάσχω ζύμωσιν καὶ ἔναρξιν σήψεως ἔνεκα κακοῦ ἀερισμοῦ ἢ συμπίεσεως κοιν. : Ἀναψε τ' ἀλεύρι - τὸ κρέας - τὸ σιτάρι - ὁ μπακαλιάρος. Τυρὶ ἀναμμένο κοιν. Ἀνάφτ' οὐ καπνὸς Στερελλ. (Ἀγρίν.)

ἀναφυλλιάζω Κεφαλλ. — ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 245 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Μέσ. ἀναφυλλιάζαν-νουμου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναφυρᾶν-νουμου Πόντ. (Χαλδ.) ἀναφυρᾶν-νουμου Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φυλλιάζω.

1) Ἐκφύω φύλλα, ἀναθάλλω, ἐπὶ δένδρων Κεφαλλ. — ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. : Ποίημι.

Οἱ ἀκρογαλιεῖς ἀντιβοοῦν, τὰ δάση ἀναφυλλιάζον

ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναφουντουλλιάζω **1**, ἀναφυλλιάζω **1**, φουντουλλιάζω, φουντώνω, φυλλιάζω.

2) Μεταφ. ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρώνω (I) **1**, ἀναλαβαίνω **2**, ἀναφυλλιάζω **2**, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναφυλλίζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀνεφυλλίζω Κρήτ. (Σητ.) Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) ἑνεφυλλίζω Ρόδ. ἑνεφυλλίζω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀναφυλλίζω.

1) Ἀναφυλλιάζω **1**, ὁ ἰδ., Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) — Λεξ. Βλαστ. : Τὸ ποτίσαμε τὸ δέντρο καὶ ἀνεφύλλισε Καλαμ.

2) Ἀναφυλλιάζω **2**, ὁ ἰδ., Κρήτ. (Σητ.) Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) Ρόδ. : Ἐνεφύλλισεν ἢ καρδιά μου κομμάτι Ρόδ. Μὸς τὸ φαγα, ἐνεφύλλισεν ἢ καρδιά μου (μὸς = μόλις) Σητ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ἘLe-grand Biblioth. 2,38) ἑνεφύλλισεν δαμὶν ἀπὸ τῆς ἀραθυμίας του.

ἀναφύλλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναφύλλ'μα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφυλλιάζω. Ὁ τύπ. ἀναφύλλ'μα ἐξ ἀμαρτ. ἀναφυλλῶ παρὰ τὸ ἀναφυλλιάζω.

Φαινομενικὴ βελτίωσις τῆς καταστάσεως ἐτοιμοθανάτου : Σήμερα σὰν καὶ πῆρι τοῦ καλὺτιρου οὐ ἄρρουστους. — Τί τ' ἀκούς αὐτά, κακουμοῖρ', ἀναφ' ἡλλήματα θανά 'νι ! Συνών. ἀναγάλλισα **2**, ἀνακαλουρίδα **3**, ἀνακαλούρισμα.

ἀνάφυρμα τό, ἀμάρτ. ἀνάφερμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφύρω.

Περιπλοκή, ἐμπλοκή, σύγχυσις : Ἐκαμες ἔναν ἀνάφερμα ἀπὸ δὲν ξέρω τὸν ξεδεδεμένο δου. Συνών. ἀναφυρμός, μπερδεμα, μπερδεμός. Πβ. ἀνάγερμα **1**, ἀνακάτεμα **A 2**, ἀνακάτωμα **A 2**.

ἀναφυρμός ὁ, ἀμάρτ. ἀναφερμός Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφύρω.

Ἀνάφυρμα, ὁ ἰδ.

ἀναφύρω Δ.Κρήτ. ἀνιφύρου Λέσβ. ἑνεφύρω Προπ. (Πάνορμ.) ἑνεφύρω Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναφύρω.

Συμφύρω, ἀναμειγνύω, περιπλέκω ἐνθ' ἀν. : Ἀναφύρω τῇ γλωσσῇ Κρήτ. Ὁ ἀέρας ἀνάφυρνε τὰ γένεια μου - τὸ σπαρμένο αὐτόθ. Ἀναφύρθηκεν ἢ κλωστή αὐτόθ. Ἀναφερμένο λινάρι αὐτόθ. Ἀναφερμένα μαλλιά αὐτόθ. Συνών. ἀναχορδεύω, ἀναχορδίζω, μπερδεύω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναμαλλάρεις **1**, ἀναμαλλίάρεις **1**, ἀναμάλλιαρος **1**, ἀναμαλλιασμένος (ἰδ. ἀναμαλλιάζω **3**), ἀναμαλλός. Πβ. ἀναδεύω, ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνακατώνω, ἀναστατώνω, ἀποφύρω.

ἀναφυσίδα ἡ, Δ.Κρήτ. ἀνεφυσίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφυσίδι.

Τρυφερός βλαστὸς τοῦ κλήματος ἐκφυόμενος μετὰ τὸ κλάδευμα. Πβ. ἀναβλεμματίδα, ἀναβλεπίδα, ἀναφυσίδι, ἀναφύτης, βλαστάρι, κολορρίζι, κολορρίζιτης, πουλλάκα.

ἀναφυσίδι τό, ἀμάρτ. ἀνεφυσίδι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνάφυσις.

Τρυφερόν φύλλον δένδρου ἢ βλαστὸς ἐκφυόμενος μετὰ τὸ κλάδευμα : Ἐπειάξαν ἀνεφυσίδια ὁ τζοὶ βασιλικούς. Πβ. ἀναφυσίδα.

ἀνάφυσος ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀναφυσὸς Κύθηρ. ἀναφουσὸς Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφυσῶ.

1) Ρῆγμα ἐπὶ βραχέως ἀκτῆς ἐξικνούμενον εἰς βάθος καὶ συγκοινωνοῦν μετὰ τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας ἀναφυσᾶται, ἐκσπενδονίζεται θαλάσσιον ὕδωρ Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) 2) Ρῆγμα γῆς βαθύ, ἐξ οὗ ἀναφυσᾶται, ἀναβάλλεται, θερμόν τι ἀέριον Ἀντικύθ. Κρήτ. Πβ. ἀρχ. ἀναφύσεις.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀναφυσὸς Κύθηρ. Ἀναφουσὸς Πελοπν. (Μάν.)

ἀναφυσῶ Μακεδ. (Κοζάν.) — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναφυσῶ.

Φυσῶ, ἐκπέμπω ἐνθ' ἀν. : Ἡ θάλασσα ἀναφυσᾷ τοῦ νιρὸ στοὺν ἀέρα Κοζάν.

ἀναφύτης ὁ, Χίος (Ζυφ. Καλαμ.) ἀναπύτης Χίος (Ζυφ. Καλαμ.) ἀνεπύτης Χίος (Ζυφ. Καλαμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φύτης.

Παραφυσὸς δένδρου παρὰ τὴν ρίζαν. Πβ. ἀναφυσίδα.

ἀναφωνάρι τό, ἀμάρτ. ἀνεφωνάρι Α.Κρήτ. ἀνεφωνάριο Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. φωνάρι ἢ τοῦ οὐσ. φωνῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ἰσχυρὸς γόος, θρήνος, ὀλολυγμός : Βγάνω ἀνεφωνάρι. Εἶδ' ἀνεφωνάριο 'ναι 'κειονὰ ποῦ 'γροικῶ ; Συνών. σκούξιμο, φωναρίδι.

